super vestimētū meū mittent sortē. Futura eñ erāt
et quasi facta cantabāt. Omnia eñ que futura sūt:
deo iam facta sunt. Hic ergo cum diceret: Cū con/
uerterit dñs captiuitatē sion: facti sumus velut cōso/
lati: Tunc repletum est gaudio os nostrū: ⁊ lingua
nostra exultatione: Qđ vt ostenderet se figura pre/
teriti futura cogitare: ait: Tunc dicent inter gentes.
Dicent iam de futuro est: Magnificauit dñs facere
nobiscū: facti sumꝰ iocūdati đ pterito. Tūc cū cāta
bāt futura erāt: ⁊ nūc videt p̄sentia: Ergo orat tanq̄
de futuris: q̄ futura tanq̄ pterita pcinebat: Cōuer/
te dñe captiuitatē nostrā. Nondū erat ergo cōuersa
captiuitas: qꝛ nondū redemptor aduenerat. Ergo
qñ cantati sunt psalmi: quod orabāt tunc: iam factū
est. Conuerte dñe captiuitatē nostram sicut torrēs
in austro. Sicut cōuertunt torrentes in austro: sic cō
uerte captiuitatē nostraꝫ. Querebāt q̄d sit: sed pa/
tebit modo adiuuāte dño: ⁊ vestris oratiōibꝰ. Quo
dam loco dixit scriptura: cum preciperet ⁊ moneret
đ opibꝰ nrīs bonis: Ait eñ: Sicut glacies in sereno
Eccli. 3. ita soluēt pctā tua. Ergo pctā ligabant nos: Quo/
modo? Quō frigus ligat aquam ne currat. Et illi/
gati frigore peccatoꝝ gelauimꝰ. Auster autem cali/
dus ventus est. Qñ flat auster liquescit glacies: et
implentur torrentes. Torrētes aūt dicunt flumina
hyemalia. Magno eñ impetu repentinis aq̄s im/
pleta currunt. Gelaueramꝰ ergo in captiuitate: con
stringebant nos peccata nostra: flauit auster spiritꝰ
sanctus: dimissa sunt nobis peccata: Soluti sumꝰ a
frigore iniq̄tatis: tanq̄ glacies in sereno soluūt pec/
cata nostra: Curramꝰ ad patriam quasi torrentes in
austro. Diu eñ laborauimꝰ ⁊ laboramꝰ: etiam faci/
entes bene. Nam ipsa vita humana quā ingressi su/
mus misera est: laboribꝰ plena: doloribꝰ: periculis:
erumnis: temptationibꝰ. Nolite seduci gaudio rerꝝ
humanarū: flenda in rebus hūanis aduertite. Po/
terat ridere prius puer qui nascit? Quare a fletu in/
cipit viuere? Ridere nondū nouit: quare plorare iā
nouit? Quia cepit ire in istam vitam. Sed si de illis
captiuis est: hic flet ⁊ gemit: sed veniet gaudiū. Se/
P quitur eñ. Qui seminant in lachrymis: in
Al. † ex/ †gaudio metēt. In ista vita que plēa est lachry/
ultatione mis seminemꝰ. Quid semīabimꝰ? Opa bona. Opa
misericordie semina nostra sūt. De quibꝰ seminibus
Gal. 6. ait apl's: Bonū autem facientes nō deficiamꝰ: tpe
Ibidem eñ pprio metemꝰ infatigabiles. Itaq̄ dū tempus
habemꝰ operemur bonū ad oēs: maxime aūt ad do/
mesticos fidei. Loquēs itaq̄ đ ipsis elemosynis q̄d
ait? Hoc aūt dico: Qui parce seminat parce ⁊ me/
2. Cor. 9. tet: Ergo q̄ multū semīat multū metet: Qui parce
seminat pce ⁊ metet: ⁊ qui nihil seminat nihil metet.
Quare desideratis latos fundos: vbi mlta semīa se
minetꝭ? Latior vobꝭ nō ē vbi seminetis q̄ christꝰ q̄
in se voluit semīari. Terra vr̄a ecclesia est: seminate
q̄ntū potestꝭ. Sꝫ parū habes vñ facias. Habes vo/
lūtatē? Quō nihil eēt qđ habes: si nō adesset bona
volūtas: sic ⁊ qꝛ nō habes: noli esse tristꝭ si ē tibi bo
na volūtas. Quid eñ semīas? Misericordiā. Et q̄d
metis? Pacem. Nunq̄d autem dixerāt angeli: Pax
Luce. 2. diuitibꝰ hoībus in terra? Sed pax in terra hoībus
bone volūtatis. In vidua magꝰ volūtas. In zacheo
magna volūtas: in zacheo charitas magna: Susce
Luc. 19. pit dñm hospitio: gaudens suscepit: ⁊ dimidiū pa/

trimonij sui pauperibꝰ pmisit se daturū: ⁊ si cui ali/
q̄d abstulerat: q̄druplū redditurū: vt itelligas ppterea
sibi eū tenuisse dimidiū: nō vt hēret qđ possideret: sꝫ
vt hēret vñ debita redderet. Magna volūtas: Mul/
Mar. 12. tū dedit: multū semīauit. Ergo vidua illa q̄ duo mi/
nuta misit parū semīauit? Immo tm̄ q̄ntū zacheꝰ.
Maiores eñ facultates ferebat: sꝫ parē volūtatē ha/
Ubi sup. bebat. Misit duo minuta đ tāta volūtate: đ q̄nta za
cheꝰ dimidiū primonij sui. Si attēdas q̄d dederūt:
diuersa inuenies. Si attēdas vnde dederunt: paria
inuenies. Quicq̄d habuit illa dedit: ⁊ quod habuit
dedit ille. Fac aliquem non habere vel duos num/
mos: Est aliquid vilius qđ seminemꝰ: vt metamus
Matth. illam messem? Est. Calicez aque frigide qui dederit
Iuli. 5. discipulo: non perdet mercedem suam. Calix aque
arū. 8. frigide non duobus nūmis: sed gratis cōstat. Tamē
aliq̄ñ sic gratis constat vt habeat illum alius: ⁊ aliꝰ
non habeat. Si ergo ille qui illum habet: dederit il/
li qui non habet: tantū dedit si de plena charitate de
dit qđ dedit: tantū dedit q̄ntum illa in duobꝰ nūmis:
q̄ntum zacheus in dimidio rerum suarū. Non enim
sine causa addidit: frigide: vt pauperem ostende/
ret. Ideo dixit: calicem aque frigide: ne quis vel
inde causaretur q lignum non habuerit vnde calefa
ceret aquam. Calicem aque frigide qui dederit vni
ex minimis: non perdet mercedē suam. Quid si nec hꝫ
Luce. habeat? Securus sit. Et si nec hoc habet: pax in ter
ra hominibus bone voluntatis: Tantū illud timeat
ne habeat ⁊ non faciat. Si enim habet ⁊ non facit:
intus gelauit: Nōdum soluta sunt peccata eius si/
cut torrentes in austro: quia voluntas frigida est.
Quid valent tanta bona que possidemus? Accedit
volūtas feruēs iā soluta calore austri: ⁊ si nihil ha/
bebat: totū illi cōputat. Certa sibi prestant mēdici?
Intēdat charitas vestra quomodo fiat elemosyna.
Certe mendici sunt in quos facis elemosynam: mē/
dici egent. Attēditis forte fratres vestros: si aliquo
egent: tribuitis: si est in vobis christus etiam exte/
ris. Sed si illi sunt mendici qui professionem habēt
petendi in erumna: ⁊ ipsi habent quod sibi prestent
inuicē: Nō illos deseruit deus vnde probentur: qꝛ
faciūt elemosynas. Iste non potest ambulare: Qui
potest ambulare pedes suos accommodat claudo.
Qui videt: oculos suos accōmodat ceco. Et qui iu/
uenis est ⁊ sanus: vires suas accōmodat vel seni vl'
egroto: ⁊ portat illū. Ille indiget: ille diues est. Ali/
quando ⁊ diues inuenitur pauper: ⁊ a paupere pre/
statur illi aliquid. Uenit nescio quis ad flumen: tan/
to delicatior q̄nto ditior: transire non potest. Si nu/
datis membris transierit: frigescet: egrotabit: mo/
rietur. Accedit pauper exercitatiore corpore: traij/
cit diuitem: elemosynam fecit in diuitem. Ergo no/
lite eos tantum putare pauperes qui non habent
pecuniam. In quo quisq̄ pauper est: ibi illuꝫ vide:
quia forte tu in eo diues es in quo ille pauper est: ⁊
habes vñ accōmodes. Forte mēbra tua accōmdas:
et plꝰ ē q̄ si pecūiā accōmodares. Cōsilio indiget: tu
plenꝰ es cōsilio. In cōsilio ille paup: tu diues es. Ec/
ce nec laboras nec aliq̄d pdis: Das cōsiliū: ⁊ prestiti/
sti elemosynā. Nō frēs mei cū loq̄mur q̄si paupes
ad nos estꝭ: ⁊ qꝛ nobis deꝰ dignꝰ est dare: damꝰ inde
vobꝭ: ⁊ oēs ab illo accepimꝰ q̄ solus ē diues. Sic se
ergo tenet corpus christi: membra socia sic cōpin/

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-264/0640
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG